

tleskom. Četrty mešani zbor „Z daljnega morja“ od A. Lavjovica, ki je sledil na to, je sicer kratek, pa za pevce precej težaven, ker je v njem za melodiko, katero naše občinstvo ljubi, malo skrbjeno in se je v njem gledalo le bolj na opremo z moderno harmonizacijo. Kljub temu je zbor po kazal, da je skladbi kos.

V sedmi točki sporeda je nastopil zopet orkester. Izvajal je prelepo skladbo „Koncert za violončel op. 33“ od Saint Saënsa, v katerem je nastopil kot solist na violončelu

ima tudi vsa svojstva, ki mu dajejo zmožnost taisto umetniško interpretirati. Njegovi izborni igri in umetniški interpretaciji je sledilo dolgotrajno glasno odobravanje po vsej dvorani.

Osma in deveta številka sporeda sta bila moška zbor dr. Schwabov „Večer na morju“ in „Zvončku“ od Fr. Ferjančiča. Lepa in prijetna melodioznost, podprta s primerno in ne preobloženo harmonizacijo, to je karakteristika teh dveh zborov. Pod spretnim in temperamentnim vodstvom svojega neutrudljivega zborovodja A. Svetka je zapel moški zbor obe pesmi čisto in gladko z umerjenimi dinamičnimi prehodi. V moškem zboru so posebno ugajali zunanji glasovi, ki razpolagajo z lepo vrsto polnodonečih prvih tenorjev in z mnogimi, krepkimi in izdatnimi drugimi basisti, pogoji, ki so za efektno interpretacijo moških zborov posebno merodajni.

Koncert se je končal s „Suito za violončelo“ od Sebastijana Bacha, v kateri je nastopil zopet g. Klein ter izvajal iz te tri čisle (cela Suita obsega šest čisel) samostalno brez spremljevanja. V izvedbi teh je razvil vse že zgoraj omenjene lepote svoje igre združene v harmonično celoto duhapolnega čuvstva. Frenetičnemu aplavzu, ki je na to sledil, ni bilo konca, dokler ni dodal še Franc Schubertovo prelepo pesem „Na morju“, s katero je izzval zopet burno odobravanje in klice po vsej dvorani.

S tem je bil koncert pri kraju. Prelepi njegov uspeh pa je pokazal, da glasbeno društvo „Ljubljana“ čim dalje bolj napreduje in da je to na glasbenem polju faktor, s katerim se mora računati.

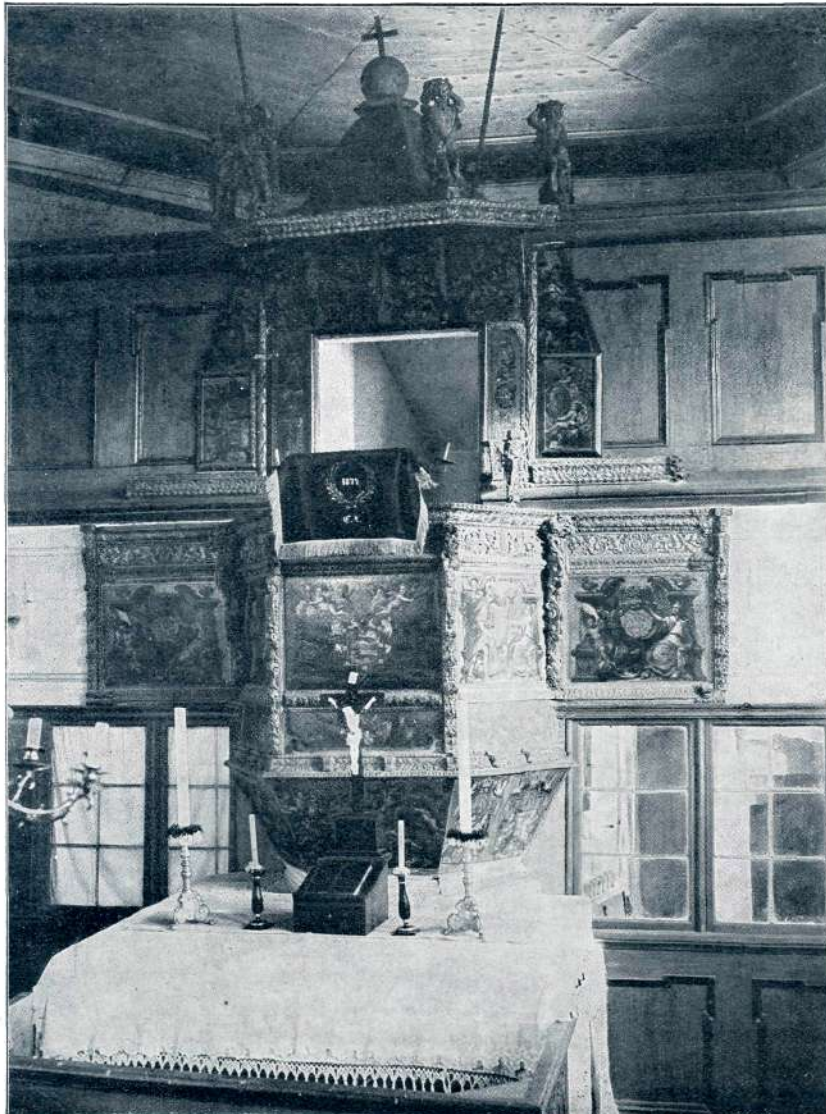
S posebnim priznanjem pa se morajo končno omeniti tudi zasluge, ki jih ima pri vsem tem njegov zborovodja Anton Svetek, ki je duša vsemu in ki vodi zbor zavedno, vztrajno in nesebično vedno višje. —kl—

Ivan Meštrovič. O mladem, nadepolnem hrvatskem umetniku Ivanu Meštroviču, čigar umotvore smo imeli pred letom priliko videti v Ljubljani in ki so zopet ravno sedaj na veliki mednarodni jubilejni umetniški razstavi v Rimu predmet največje pozornosti in občudovanja, piše

med drugimi Artur Rössler (Bildende Künstler 1911, I.) naravnost občudujoče.

Sedaj še ne 30 let stari Ivan Meštrovič se je narodil kot sin kmeta in pastirja v revni vasi visoko gori v dinarskem pogorju med Šibenikom in Kninom v Dalmaciji. V tej oddaljenosti od zunanjega sveta, v mogočni, silni kraški naravi je postal i njegov duh mogočen in drzen, v samotni je dozorel do svoje samostojnosti, vztrajnosti ter zaupanja v samega sebe. Že na umetniški akademiji na Dunaju je po-

ZMAGOSLAVNI VOZ KRALJA JANA SOBIESKEGA — SEDAJ PRIŽNICA

g. profesor K. Klein, član orkestra dvorne opere na Dunaju. G. Klein razpolaga z lepim, zaokroženim, mehkim tonom, ki sega poslušalcu v dušo zato, ker prihaja iz duše. Poleg tega je njegova intonacija v najvišjih legah čista in sigurna, združena s tehnično spretnostjo, ki obvlada vsako težavo. To je še posebno dokazal v svoji kadenci, ki jo je vložil proti koncu kompozicije, v kateri je nakopičeno polno tehničnih težav. Izvedba cele kompozicije pa je pokazala, da je to umetnik, ki se zna vglobiti v duha skladbe in da